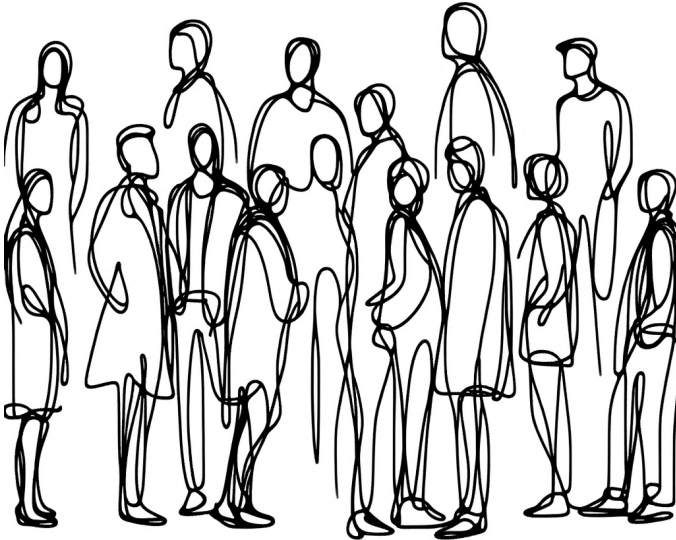

Έβη Φέρρια

Ταξίδι στον άγριο κόσμο

Δήλωση περί πνευματικών δικαιωμάτων
© 2024

Όλα τα δικαιώματα διατηρούνται. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, διανομή ή μετάδοση οποιουδήποτε μέρους αυτού του βιβλίου, με οποιοδήποτε μέσο, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια της συγγραφέα, εκτός από περιπτώσεις σύντομων αποσπασμάτων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για κριτικές ή επισκοπήσεις. Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Για άδειες χρήσης ή άλλες σχετικές ερωτήσεις, παρακαλώ επικοινωνήστε στο ivi.ferria@gmail.com.

Διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου με άδεια **Creative Commons** [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 (CC BY-NC-ND)].

Περιεχόμενα

Πρόλογος	i
Γυμνός	1
Μολόχες στο μωσαϊκό	3
Σπουργίτη μου	5
Το κλουβί	7
Χειμωνιάτικη μαούνα	9
Σε ψάχνω	11
Πυράκανθος	13
Είμαστε ευτυχισμένοι	14
Λινό	16
Μετ' εμποδίων	18
Τ' αφεντικό της ομορφιάς	20
Μια μεσαιωνική κυρά	22
Τρεχούμενο χαμόγελο	24
Αχόρταγο παιδί	26
Συνεργασία	28
Μετανάστης	30
Άτιτλο	32
Άτιτλο 2	33
Εάν	34

Πρόλογος

Η συλλογή αυτή ήρθε ως απόρροια της πρώτης επαφής μου με τον άγριο κόσμο. Έτσι ορίζω τον κόσμο έξω από την πρώτη προστασία που γνωρίζει ο άνθρωπος στην οποία οι ανάγκες του απαντώνται αμέσως και οι επιθυμίες του πάντα εισακούγονται. Ο άγριος κόσμος αποτελείται από μεθύστερες επιλογές και όχι συνθήκες στις οποίες γεννιέται ο άνθρωπος. Αυτές είναι για παράδειγμα σχέσεις φιλικές, ερωτικές, εργασιακές. Χαρακτηρίζω τον κόσμο αυτό άγριο λόγω της απροβλεψιμότητάς του. Και ως κόσμος άγριος, γεννά συναισθήματα εντονότατα, τόσο θετικά όσο και αρνητικά. Από τη μία, οι σχέσεις του άγριου κόσμου μπορούν να γεννήσουν συναισθήματα πλήρωσης, ανάτασης, ολοκλήρωσης, ασφάλειας και έμπνευσης. Από την άλλη, συνθήκες που μπορούν να διαταράξουν πιο θεμελιώδη συναισθήματα, όπως αυτά του ανήκειν, της αυτεπάρκειας. Σκοπός μου με αυτήν τη συλλογή είναι να αναδείξω την πάλη με την οποία έρχεται αντιμέτωπος κανείς στην προσπάθεια να γνωρίσει, να διαχειριστεί και να ανθίσει μέσα στον άγριο κόσμο.

Βάζω αυτήν την πάλη στα πλαίσια της αγάπης του ιδίου εαυτού και των άλλων ανθρώπων. Ο εαυτός μας πλάθει την αντίληψη που έχουμε για τον κόσμο. Κουβαλάει μία ιστορία, τα σημάδια και οι χαρές του επηρεάζουν την ερμηνεία που δίνουμε στα γεγονότα. Παλεύει ακόμη και η λογική με το συναίσθημα. Οι υπόλοιποι άνθρωποι κουβαλούν κι αυτοί τη δική τους ιστορία. Η αντίληψή τους για τα ίδια γεγονότα είναι συνήθως διαφορετική από αυτήν που έχουμε εμείς. Στο ταξίδι προς τη χαρά στον άγριο κόσμο, είναι η επίτευξη του συγκεκριασμού που επιδιώκω. Γι' αυτό και θεωρώ αυτήν την ποιητική συλλογή μία διήγηση της πάλης για την αγάπη του εαυτού και των άλλων. Η προσωπική μου επιδίωξη μέσω αυτής της συλλογής είναι να συμφιλωθώ με αυτήν την πάλη και να ρωτήσω τον αναγνώστη εάν παρόμοια πάλη βρίσκει και στη δική του ζωή. Το ζητούμενο; Να ζήσουμε χαρούμενοι στον άγριο κόσμο.

23/10/2022
Μπολόνια

Γυμνός

Θα σε πολεμώ,
μέχρι να πάψεις και εσύ,
μέχρι να δεις, λίγο πιο κάτω,
την άμαχη σου όψη.

Η σιωπή μου θα έρχεται
να κυριεύει την κραυγή σου,
να την τυλίγει,
να τη σβήνει.

Θα 'μαι φωνή δίπλα σε σένα,
εάν γυμνός ξαπλώσεις δίπλα μου
και σταματήσεις να με τρέμεις.

Μολόχες στο μωσαϊκό

Κόκκινες μολόχες στο μωσαϊκό,
καίμε καφέ στο αλουμινόχαρτο
να μη μας φάνε τα κουνούπια,
να βγουν οι πυγολαμπίδες

και στο πιατάκι του ελληνικού,
τριφτό πορτοκάλι
με το ασημί κουτάλι,
απ' το σερβίτσιο το καλό.

Στο χωριό, πέφτει το δέιλι.
Ακόμα στον αέρα κάπνα απ' το τζάκι.
Γέμισε ο κουβάς σπόρια απ' τα φασολάκια.
Βγήκαν οι πυγολαμπίδες.

Κάθομαι στην άσπρη πλαστική καρέκλα,
εισπνέω.

Κοιτάω ευθεία κάτω απ' το υπόστεγο,
βλέπω το ραντιστήρι,
χαμογελάω.

Σπουργίτη μου

Κοιμήθηκα με τους ήχους των πουλιών
και τη δροσιά του ξημερώματος.
Τη δροσιά που συνοδεύει μία καυτή μέρα.

Που έρχεται σαν κρυστάλλινο νερό
σε πυρωμένο σίδερο και το βαπτίζει.
Το λυτρωτικό πέπλο κουβαλάει αναγέννηση,
αυτή του χρώματος, πριν τη μέρα που έρχεται.

Τα σπουργίτια γνώριζαν:

Ακόμη κι αν το φως δεν είχε βγει
το εσωτερικό τους ρολόι τιτίβισε: η μέρα δεν αργεί!

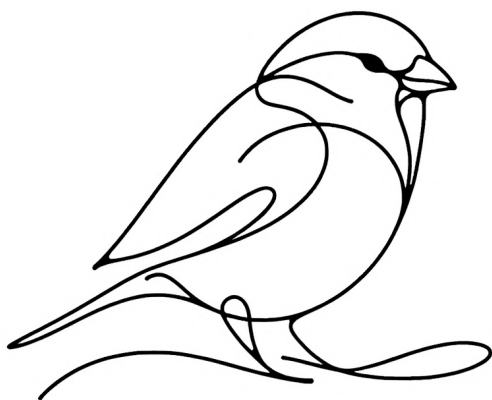
Πριν ακόμη οι θόρυβοι της γης ξυπνήσουν,
είχαν βγει ήδη στην πόρτα τους να
προϋπαντήσουν την άνοιξη.

Κι έτσι όπως ηρεμούσε η μέρα,
όπως έπαυε κάθε βώβος μέσα κι έξω,
τα σπουργίτια αδιάκοπα στόλιζαν
στρωιά, μια ανάσα λυτρωτική,
τον αέρα του φρέσκου χαράματος.

Οι φωνές τους μέσα από τους ξύλινους τοίχους,
έκαναν τον ύπνο χωρίς σκέπασμα θεμιτό.

Κι έτσι γύρισα ανάσκελα και παραδόθηκα:
στην ιδανική θερμοκρασία,
την οσμή της φρεσκάδας,
το χρώμα του χαράματος,
την απόλυτη σιωπή στο υπόβαθρο,
το γάργαρο τιτίβισμα,
τη σκέψη σου.

Πως είσαι εσύ το σπουργίτι μου.

Το κλουβί

Είναι ο άνεμος ζεστός και το φιλί σου απαλό
και ταξιδεύω.

Είν' η λαχτάρα μου πολλή κι εσύ ψυχή μου, μακρινή,
κι όλο γυρεύω.

Γυρεύω δίχως μουσική, μα είμαι ακούραστη
και δη, να σ' αφεντεύω.

Τις σκέψεις σου, τις λέξεις σου, τις πράξεις σου σαν θέλω
να λυγίζω,
λύγισα μόνη κι έπεσα εσένα να προφτάσω.

Μα τι κατάλαβα, μου λες;

Άνοιξα λάχο με ευχές να μπω να ηρεμήσω.

Και μέσα που καθόμουνα, σκεπτόμενη τα δρώμενα,
δρώντας απ' τα σκεπτόμενα,
είδα και μια αλήθεια:

Ο έρωσ απ' τον έρωτα μακραίνει αν τον πιάσει
και στην αγάπη φτερωτή, εγώ ανοίγω το κλουβί,
γλυκά να ξεδιψάσει.

Χειμωνιάτικη μαούνα

Την άλειψαν με λάδι να μη μπάζουνε νερά.
Της έδωσαν το χρίσμα από πίσσα να επιπλέει.
Σαν το καθημερινό, δερμάτινο πανωφόρι από αυτόν που τη
γητεύει, όσο και αν περνάει ο χρόνος δε θα φθαρώ, αν με
προσέξεις.

Και σαν την αφηγή, πελώρια καμπάνα
που αγναντεύει ο κωπηλάτης πίσω από την ομίχλη:
έχω υπάρξει εδώ αιώνια και ίσως κανένα καθάρισμα πλέον να
μην αλλάζει το χρώμα μου.

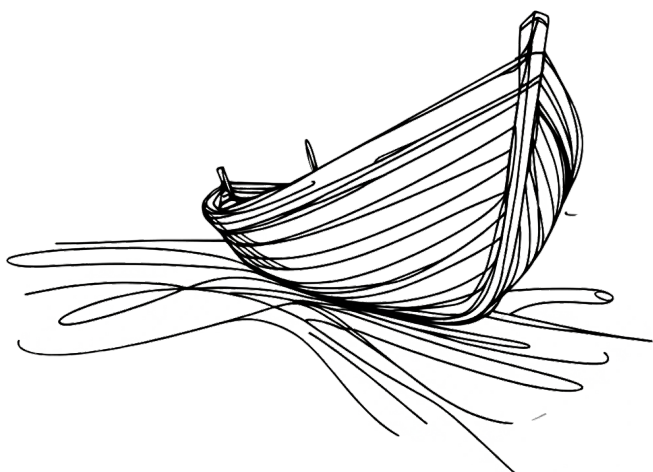
Και σαν τα ξύλα που κρατάνε την έρημη μαούνα,
έτσι κι εγώ τεντώθηκα μέσα στην υγρασία.

Θέλω να συναρμολογηθώ ξανά.

Είμαι αυτό που σε ζεσταίνει, είμαι καθαγιασμένη και τρίζω
μες στο κρύο.

Είμαι ο ήλιος, είμαι η φύση, είμαι ο άνθρωπος.

Θέλω ανάσα.

Σε ψάχνω

Τρεις το πρωί,
θέλω νερό.

Τσα να κατέβει μια γουλιά νερό,
μανιασμένα κάθεσαι
πάνω απ' τον οισοφάγο μου.

Η άτιμη.
Θέλω νερό, τι θέλει από μένα;

Γεύση από λάδι,
δεν κατεβαίνει,
μυρωδιά βροχής,
μυωπική θαμπάδα.

Φοβάμαι να μη βλέπω. Πού είσαι;

Κάνει κρύο.
Τα μαλλιά μου ανάκατα,
ο λαιμός βραχνός απ' το τσιγάρο.

Θέλω νερό.

Μάτια πρησμένα, μισάνοιχτα,
“Ησύχασε”, με κοιμίζω.
“Δε βαριέσαι”, απαντώ.
“Τι σε κυνηγάει;”

“Υπνος, αν είχα λίγο ύπνο...
Νερό... νερό!
Αέρα, σε παρακαλώ...!
Δε βαριέσαι.”

Το στομάχι μου.
Δεν το κοροϊδεύεις,

μέσα του ανακλώνται σκάγια.
Πονάει, σχεδόν ηδονικά.

Υψώνεται κάτω απ' τη σάρκα μου,
πάλλεται,
συλλέγει ορμή
και σκάει.

Κουράστηκα να μαρτυράω τη σκηνή,
πάω να πω νερό,
τώρα που 'ναι μέρα.

“Πολέμα”, μου ψιθύρισε πριν φύγει στη δουλειά.

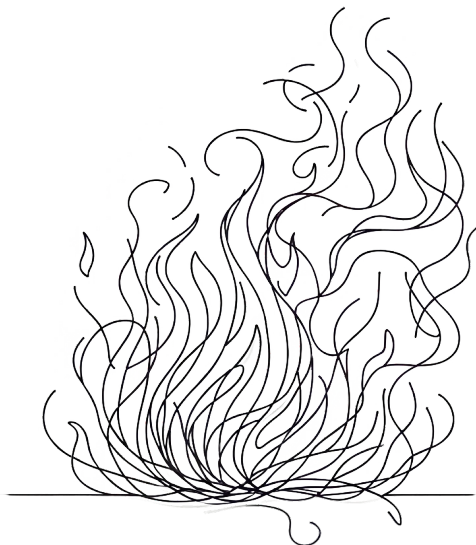
Πυράκανθος

Η κάφτρα απ το τσιγάρο της,
ξυμένο μολύβι, από άνθρακα ακατέργαστο.

Στεγνό - σκληρό και βρώμικο.
Την κοιτούσε όταν ήθελε να συνθλιβεί.

Κι αυτή, μαρασμό είχε μόνο στο ξεφύσημα.

Κάθε παφ έπαιρνε μαζί του και λίγο απ' την ψυχή της.

Είμαστε ευτυχισμένοι

Σα να τα καταφέραμε.
Ίσως για τώρα.
Ίσως η μυρωδιά σου
— μέντα, τίλιο κι αγιόκλημα —
να μπαίνει στο δικό σου μαξιλάρι.
Η δική μου
— πέτρα, ρόδο κι αναψυκτικό —
να κρύβεται στο διπλανό.

Ποιος το γνωρίζει;
Ίσως η Γη μας απλώσει και πάλι,
ίσως το διάστημα το κάνει.
Ίσως εσύ κι εγώ.
Τώρα είμαι εδώ,
να σου θυμίζω τη βαλίτσα που έριξες όταν με ξαναείδες.

Όμορφος ουρανός,
ό,τι και να χει πάνω του, φωτίζεις.
Κάτω από μια λάμπα σκεπτικός τα βράδια ή όταν το θέλεις
εσύ.
Την ομίχλη πάντως τη διαλύεις.
Ήλιος παντού,
κι όταν δεν είναι ήλιος,
είσαι εσύ.

Σ' ακούω και αναπνέω την κάθε λέξη σου,
το σφουγγάρι σου εγώ είμαι.

Όμορφοι περίπατοι,
όπου και να βγάζουν, οδηγείς.
Πάνω σε πλακόστρωτο ή δίπλα απο λιμνάκι.
Στα σκοτεινά πάντως δε βρισκόμαστε.
Λαμπιόνια παντού,
κι όταν δεν έχουν ρεύμα,
έχεις εσύ.

Μου κρατάς το χέρι κι ακούς που όλο λέω,
το σφουγγάρι μου εσύ είσαι.

Όμορφες γεύσεις,
όπως και να δείχνουν, χαμογελάς,
πάνω απ' το πιατάκι ή πάνω απ' το ταψί.
Νηστικοί πάντως δε μένουμε.
Σπίτι παντού,
κι όταν είναι;

Είσαι εσύ.

Λινό

Ορθογώνιο χαρτί,
ίσο σε διαστάσεις με το σώμα μου.
Λευκό.

Δέρμα ζαρωμένο, πάνω από
βλέφαρα που μόνιμα δεν κλείνουν.

Είμαι και δεν είμαι.

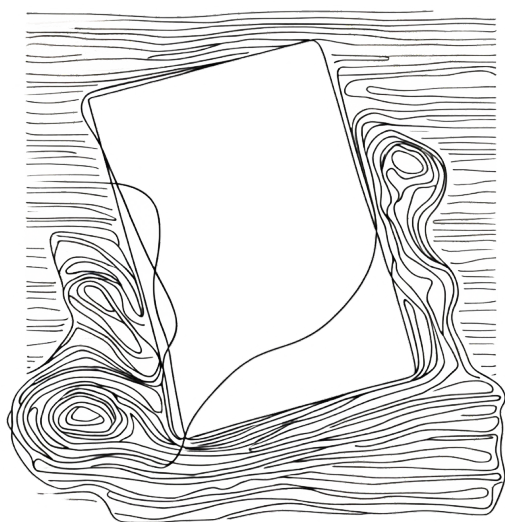
Δε φαίνεται.
Συνεχίζουν.
Ατμός.

Βρέχει το χαρτί,
το ποτίζει με πίεση,
αν ήταν δέρμα από ζώο,
θα σκλήραινε.

Ό,τι πρέπει για τσάντες,
γυλέκα,
κάποιο φλασκί,
όχι για άνθρωπο.

Έρχεται όμως το καλοκαίρι,
βγάζω το γυλέκο,
στεγνώνω το χαρτί στον ήλιο,
κλείνω τα μάτια,
ξηραίνεται η ατμόσφαιρα.

Γίνομαι λινό.

Μετ' εμποδίων

Βαράω τους τοίχους να κάνουν ησυχία,
μόνο τούβλα έχει από πίσω.

Ούτε περνάω, ούτε μ' ακούν.
Η σιωπή μου με κουφαίνει.

Είναι έτσι η ζωή;
Κάνουν φασαρία κι ένας φωνάζει στο κενό;

Είναι έτσι η καρδούλα;
Ένα βαρίδι;

«Σταμάτα», της λέω κι όλο βουλιάζει.

- Εγώ θέλω.

- Γιατί θέλεις; Δεν μπορείς. Είσαι απαιτητική, ασυμμόρφω-
τη, απείθαρχη, ανώριμη, άψητη. Παράλογη, κομπασμένη. Δε
θα θέλεις.

- Αυτή είναι η τιμή της καλής ζωής;

- Ναι, μην περιμένεις πάντα να 'χεις λεφτά για
αγορά.

Τ' αφρεντικό της ομορφιάς

Δε θα γίνω σύντομα τεχνίτης κάποιου κάλλους,
μ' ακόμα κι έτσι,
Γράμματα, ήχοι, θέαμα,
φτιαχτήκαν και για μένα.

Εσύ, γιατρέ, σταμάτα με τις συνταγές
που 'ναι κι ακατανόητες,
Κι εσύ παθόντα,
ζήτα αυτό που θέλεις.

Στο μεταξύ, μπορώ μόνο ν' αγαπώ.
Είμαστ' αδέρφια.
Αγκάλιασέ με, μάλωσέ με,
Η καρδιά μου να φωτίσει
και τα πόδια να ματώσουν.

Έλα με όση δύναμη έχεις να με μαλώσεις.

Μια μεσαιωνική κυρά

Σύννεφα - ιππότες,
Αερόστατα - χρώματα της πόλης.
Κίτρινα σουβενίρ με γεύση,
Εικόνες ώριμες που σε τραβούν.

Πηλός - τεραχότα,
Σύμφωνα - φωνήεντα που ίπτανται,
Ουρανός πλεγμένος με μοτίφ,
σαν το πουλοβεράκι της μαμάς

Δύο πύργοι γέριχοι που γέρνουν,
Πλακόστρωτο σε μπάνιο μούχλας,
ελιά κι ομίχλη,
μάρμαρο, ψηφιδωτό.

Έλα στα βίκολά της,
σφύζουν από άνθρωπο, στ' αλήθεια.
Δεν είναι εντυπωσιακή,
μα ήσυχη, μέσα στη φασαρία της.

Το χειμώνα είναι υγρή,
τα βράδια μεσαιωνική.
Και όταν δε γελάμε με αστεία, συζητάμε τη ζωή.
Αργότερα, παρέα σινεμαδάκι.

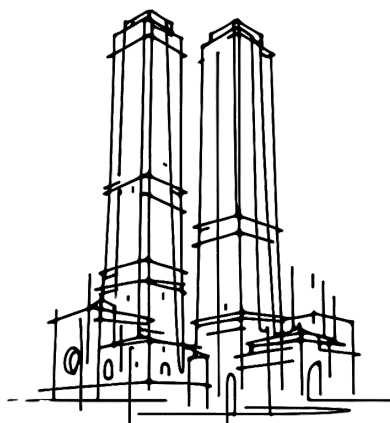
Την άνοιξη στο πάρκο με χελώνες,
καπούτσος σε δρόμους μισοάδειους τα πρωινά της Κυριακής,
βόλτα σε παλιό βιβλιοπωλείο,
μακαρονάδα δίπλα στην αφισερί.

Το καλοκαίρι πήχτρα από τουρίστες,
το μάρμαρο να καίει και προσοχή στο δρόμο!
Φεροβιάριο για να σωθούμε από τη ζέστη,
και έπειτα για ένα παγωτό.

Το φθινοπωράκι δεν είναι ήσυχο.
Ο κόσμος κάνει όσα δεν μπόρεσε το καλοκαίρι,
Παρέα σε δρόμους και εκθέσεις όλη μέρα,
Και πάλι συζητήσεις για ζωή.

Τι όμορφα που κλείνει ο κύκλος των εποχών και ξαναρχίζει
εδώ!

Έτσι γίνεται σ' αυτό το σπίτι μου,
ένα από τα πολλά που έχω!

Τρεχούμενο χαμόγελο

Το παιδί που κόβει τα σταφύλια απ' τ' αμπέλι
Ιδρώνει κάτω απ' τον ήλιο
Βρωμίζει τα ποδάρια του με χώμα και πετρούλες
Και σκούζει απο χαρά

Πετάει τις πράσινές του κάλτσες
Λιώνει τα σταφύλια με τα χέρια του,
τα στίβει,
πίνει το ζουμί.

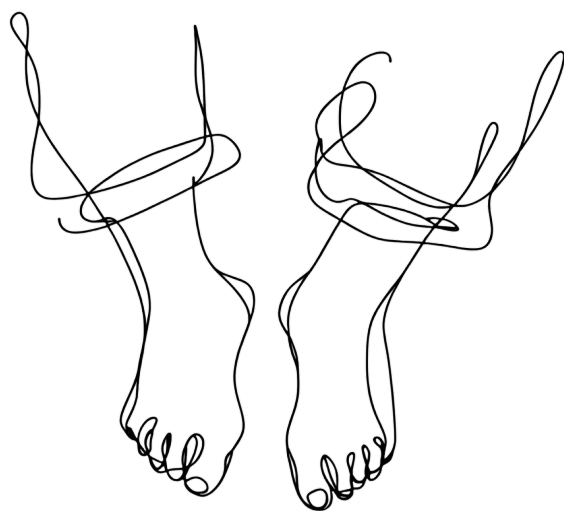
Χοροπηδάει αναφωνώντας στην κληματαριά,
κάνει θόρυβο,
χτυπάει τη μπάλα,
κανείς δε θα κοιμηθεί.

Παίρνει λίγο απ' όλα,
λίγο απ' τον ήλιο,
λίγο απ' τον ουρανό,
λίγο απ' τ' αστέρια.

Μεγάλος μάγειρας αγάπης·
παίρνει υλικά απ' τη φύση
και τα βάζει στην ψυχή του
ώσπου αυτή να φωτίσει.

Τι όμορφη που είναι η ζωούλα μου.
Πόσα ακόμα έχω να ζήσω, λέει!
Σε έναν κόσμο που πλάθω εγώ, λέει.

Τι κι άμα έβαλα τα ποδάρια μου στη λάσπη;
Μέχρι να πεις κύμινο τα έπλυνα!

Αχόρταγο παιδί

Περιφερόμασταν τη νύχτα
κάτω απ' τα βαριά φώτα της Θεσσαλονίκης.
Αυτά φώναζαν κι από λύπη κι από χαρά,
ούτε τ' ακούγαμε!

Αφοσιωμένοι στη δίψα
να βρούμε μια ζωή αλλιώςτικη.
Να φτιάξουμε, ν' ανακαλύψουμε,
να πάθουμε, να ξυπνήσουμε!

Τα παπούτσια μας τα έφαγε ο δρόμος,
Μελενίκου και Σαράντα Εκκλησιές,
Γαλλικό Ινστιτούτο και το 424 –
Μη μ' αφήσεις.

Χωρίς προστασία,
αξιώναμε να γίνουμε κύριοι των εαυτών μας,
φωνάζαμε, λέγαμε αστεία, κλαίγαμε,
νυστάζαμε, ξεφαντώναμε.

Ανησυχούσαμε, ηρεμούσαμε –
μη με προδώσεις, φρόντισέ με.
Τι όμορφες που ίσως ήταν αυτές οι μέρες!

Έφυγα απ' τη Θεσσαλονίκη μόνη.
Την εγγύησή μου την έπλασα εγώ.
Δεν έχω ρίζες γιατί δεν είμαι δέντρο.
Ζω για να κινούμαι.

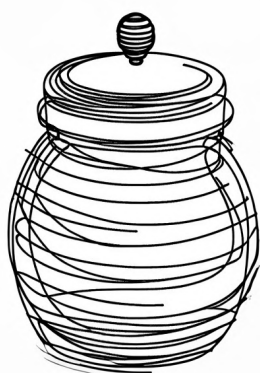
Συνεργασία

Εγώ θα πάω μπροστά,
γιατί ξέρω τ' είν' το δίκιο.
Εσύ θα πας μπροστά,
γιατί δεν στο παίρνει κανείς.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι
– μυριάδες μέλισσες –,
δούλευαν άκοπα.
Έκλαιγαν, χωρίς να υπάρχει λόγος.

Εμένα μου έσπασαν τα κουβαδάκια με το μέλι,
και ράγισα.
Εσένα σου έσπασαν τα κουβαδάκια με το μέλι,
και τους ράγισες.

Τι σαρωτική κι ευαίσθητη,
δύναμη που 'χει ο συνδυασμός μας.
Έλα να βρούμε ένα σκοπό.

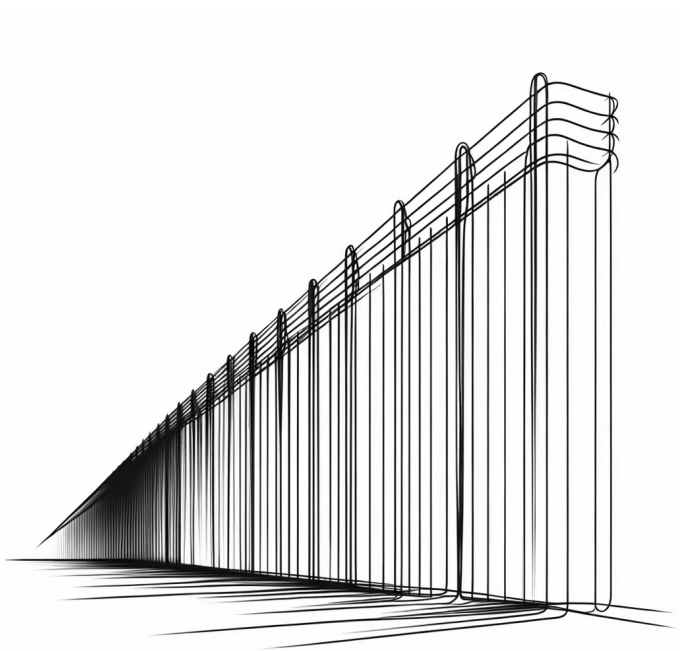
Μετανάστης

Για να έρθεις σ' αυτόν τον κόσμο
περνάς από στενά σύνορα·
Έτσι κι όταν αλλάζεις,
ασφυκτιάς μέχρι να δεις τον ήλιο.

Η χώρα σου είναι μια κοιλιά,
όταν βγαίνεις, μετανάστης.
Έτσι κι όταν ανυψώσεσαι
πάνω απ' τα μαθημένα σου.

Πέτα, ανυψώσου,
συγκρούσου, πάλεψε,
μην καθίσεις μια στιγμή.

Αν είσαι άνθρωπος,
είσαι και μετανάστης.

Άτιτλο

Φίλησα το νερό που έπλενε τα μούτρα μου καθώς λουζόμουν.

Δεν είχα θεό να τα νίψω μπροστά του.
Έστρεψα το βλέμμα μου στα πόδια μου να δω γιατί πονάω.

Νόμιζα ήταν πόσο περπάτησα.

Μάτωσ' η γάζα.

Άτιτλο 2

Ο φόβος είναι πίσσα.

Τρυπώνει σ' όλες τις ρωγμές σου,
σε γεμίζει μέχρι να νιώσεις ολόκληρος.

Σε κουμαντάρει να ησυχάσεις ότι άφησες τα ηνία.

Η επιλογή σου είν' αυτή:

Θα χάσεις.
Θα πεινάσεις.
Θα στερηθείς.
Θα πονέσεις.
Θα νευριάσεις.

Μα ποτέ μην κάνεις βήμα πίσω.
«Από τι;», ρωτάς κι όλο διαπραγματεύεσαι.

Απ' αυτό που θα 'θελες να κάνεις αν όλα ήταν
ανώδυνα.

«Γιατί;»

Γιατί έχεις δικαίωμα.

Εάν

Εάν ήμουν ο πιο ισχυρός άνθρωπος,
θα έπλενα όλους τους ανθρώπους,
θα τους χτένιζα και θα τους κούρευα.
Θα τους έκανα μία αγκαλιά και θα τους πήγαινα στο γιατρό.

Θα τους φορούσα την ίδια μπλούζα και το ίδιο παντελόνι για
να μπορούν να βρουν δουλειά.
Θα έστρωνα το πιο μακρύ τραπέζι,
να καλύπτει όλη τη γη,
για να τρώμε κάθε μέρα.

Κι έτσι θα γινόμασταν όλοι ίσοι άμα θα δουλεύαμε εμείς για
εμάς.

